

Kæru félagar til hamingju með alþjóðlegan baráttudag verkafólks!

Það er dauði og djöfuls nauð  
er dyggðum snauðir fantar  
safna auð með augun rauð  
þá aðra brauðið vantar.

Þessi vísa á svo sannarlega við í dag, en undanfarin 10 ár hafa stjórnvöld með dyggri aðstoð fjármagnseigenda unnið markvisst að því að safna auði á fárra hendur. Þannig hefur verið tryggt að þeir ríku verði ríkari en fátækir enn fátækari.

Við erum fámenn þjóð í gjöfulu landi þar sem gæðum landsins er sannarlega ekki skipt af sanngirni. Misskipting og sjálftaka sérhagsmuna hópa viðgengst meðan almennt launafólk hefur sætt fordæmalausum skerðingum. Það er aldrei réttlætanlegt að okkar fólki sé ætlað að standa bæði undir stöðugleika efnahags- og atvinnulífs á meðan sjálftökuelítan skammtar sér margföld mánaðarlaun verkamanns. Á sama tíma og stjórnámálamenn hafa fært sér fordæmalausar launahækkanir hafa hækkanir lægstu launa verið hrifsaðar til baka með skerðingum á skerðingar ofan.

Gleggstu og ógeðfelldustu dæmin blasa við í skýrslu hagdeildar ASÍ um þróun skattamála. Þar kemur fram að lægsti tekjufjórðungur vinnumarkaðarins hefur tekið á sig allt að 87% skerðingu tekna gegnum skatta og bótakerfin á sama tíma og efsti tekjufjórðungurinn heldur sjó og með lægri skattbyrgði. Þannig er svokölluð kaupmáttaraukning hrifsuð frá hinum lægst launuðu samtímis og skattar á sjálftökuelítuna eru lækkaðir. Hvaða vit er í slíkum aðgerðum ríkisvaldsins gagnvart almenningi í landinu? Eigum við Íslendingar ekki að heita að búa við hve mesta velmegun í Evrópu og þó víðar væri leitað? Er einhver sanngirni fólgin í því að tekjuhæstu hóparnir njóti í raun meiri skattahagræðingar en þeir tekjulægri?

Verkafólk sem er skattþínt í drep á ekki sjö dagana sæla við svona aðstæður, þessum ósóma þarf að snúa við og það strax.

Samtökum atvinnulífsins er tíðrætt um meintan kaupmátt og telja ófært að bregðast við forsendubresti, sem ekki er fyrir hendi að þeirra mati, en við öll finnum svo áþreifanlega á okkar eigin fjárhag. Hvaða kaupmátt eru þeir að tala um? Er það matarkarfan sem launafólk fær í kauphækkun á sama tíma og hálauna- og kjararáðselítan fá ríflega 11 matarkörfur í kauphækkun?

Það er ljóst að fjármálayfirstétt landsins hefur ekkert lært og engu gleymt þegar kemur að skammta verkafólki brauðmola á sama tíma og þeir taka alla kökuna. Og enn er kallað eftir hóflegum launahækkunum til að verja stöðugleikann! Fyrir hverja þarf að verja stöðugleikann og til hvers? Jú það á að verja stöðugleika þeirra sem skammta sér og sínum mest.

Eftir hrun vonaði almenningur að hið nýja Ísland yrði siðvæddara en það sem varð gjaldþrota. Ljóst er að sá draumur hefur breyst í martröð, sérstaklega fyrir barnafólk, aldraða og öryrkja. Græðgi og sjálftaka er orðin að sama veruleika og blasti við okkur árin fyrir hrun. Verkaþólk kallar eftir upprætingu á því siðferðisrofi, virðingarleysi og misskiptingu sem viðgengst í samfélaginu og gerir skýra kröfu um samfélagslega ábyrgð allra. Við verðum að uppræta kunningjasamfélagið í stjórnnum fyrirtækja og útrýma gagnkvæmum einkavina launahækkunum og þannig stöðva sjálfþöku launa með ákvörðunum kjararáðs og kjaradóms.

Kæru félagar! Íslenskt launafólk hefur fyrst og síðast kallað eftir að eiga heiðarlegt og trúverðugt samtal við stjórnvöld. Til þess að svo geti orðið þurfa alþingismenn að brúa djúpa gjá vantraust sem hefur myndast milli ríkisvalds og launafólks í landinu.

Því miður er það staðreynd að allt frá kjarasamningnum 2011, hefur afstaða atvinnurekenda og ríkisstjórna gagnvart launafólki harðnað gríðarlega. Ef það er sú leið sem atvinnurekendur og stjórnvöld eru að kalla eftir með því að setja meiri hörku og óbilgirni í samskipti við stéttarfélagin í landinu þá verða verkalýðsfélagin að bæta hraustlega í verkfallssjóðina.

Þeir sem halda um stjórnentauma atvinnulífsins og gæta hagsmuna þeirra inn á Alþingi ætla verkaþólki að standa undir stöðugleika á vinnumarkaði. Því miður hefur það sýnt sig undanfarin ár að það skiptir litlu máli hverskonar ríkisstjórn er við völd. Allar ríkisstjórnir eftir hrun hafa haft að leiðarljósi að verja eignir og kjör fjármagnseigenda og þannig aukið á misskiptingu. Allar ríkisstjórnir frá hrúni hafa sýnt að þar fara ekki stjórn málaöfl sem hægt er að kalla stétt með stétt. Hvað þá að verja þá sem minnst mega sín í samfélaginu. Við slíkar aðstæður skortir verkaþólk sárlega málsvara á Alþingi. Við verðum og eigum sjálf að gæta hagsmuna okkar inn á Alþingi. Öflug verkalýðshreyfing getur orðið enn sterkari með raddir okkar inn á Alþingi.

Kæru félagar ! Þegar enginn er samningsviljinn, þegar á okkur er ekki hlustað verður verkaþólk að standa þétt saman. Í ár er yfirskrift 1. maí **Sterkari saman**. Við þekkjum öll aflið sem býr í samstöðunni og við eigum að gera allt sem í okkar valdi stendur til að virkja sameinað afl verkaþólks. Það er fyrst og fremst að þakka samstöðu, fórnun og skipulagðri baráttu verkaþólks á Íslandi að við höfum þau mikilvægu réttindi sem enn eru í fullu gildi á íslenskum vinnumarkaði og okkur öllum þykja sjálfsögð mannréttindi á Íslandi. En réttindin dattu ekki af hinnum ofan, fyrir þessum réttindum hefur verið barist og barist í meira en 100 ár. Í dag er það á okkar ábyrgð að taka slaginn og verja það sem hefur áunnist og sækja áfram. Í þeim slag megum við aldrei gefa eftir og þar leikur sterk og órofa samstaða verkaþólks lykilhlutverk.

Við megum aldrei gleyma að við erum miklu sterkari öll saman. Sameinuð stöndum við sterk en sundruð föllum við. Látum það aldrei gerast !